

nogen har over 2000 Indvaanere. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Amtsraadene og deres Stilling troer jeg, at den høitærede Indenrigsminister vil indrømme, at jeg ingenlunde har yttret Noget til Forkelelse for Amtsraadenes Capacitet og Dygtighed i det Hele taget, idet jeg kun udtalte den Formening, at et Amtsraad ikke var istand til at bedømme Forholdene i Frederiksberg. Naar den høitærede Minister meente, at jeg endog selv havde havt en vis Tilbøielighed til at ønske et combineret Communeraad sælles for Kjøbstad og Land, saa maa jeg bemærke — det tilføiede den ærede Minister jo tvovrigt ogsaa — at et saadant Communeraad da selvfølgelig ogsaa maatte sammenfattes med Hensyn paa dette Fællesskab. Naar et overordnet Communeraad for Kjøbstad og Land blev sammensat saaledes, at de forffjellige communitale Interesser kunde blive repræsenterede, mener jeg, at man kunde være meget tilfreds dermed; men dette er jo noget heelt Andet, end hvad der her er Spørgsmaal om. — Med Hensyn til § 28 maa jeg bemærke, at jeg udtrykkelig udtalte, at man af Forhandlingerne om dette Punkt i Landsstinget ikke kunde see, at Ministeren havde stillet sig med stor Stykke imod en Forandring deri. Jeg tilføiede, at paa Grund af tilfældige Omstændigheder var der blevet en lille Uklarhed med Hensyn til dette Punkt tilbage, men det staaer fast, at den paagjældende Bestemmelse var eenstemmig indstillet af Udvalget, men blev, efter at Ministeren havde angrebet den, ikke vedtagen i Thinget, saa at Lovforslaget i saa Henseende foreligger uforandret. Jeg skal ikke gaae videre ind paa dette Punkt, men kun sige, at jeg personlig kunde være temmelig nysgjerrig efter at erfare den nærmere Sammenhæng af det, som den høitærede Minister antydede, at han skulde kunne forklare, nemlig, at det i og for sig var det Rigtige, at Egningen i Frederiksberg blev foretaget i November Maaned. Den ærede Minister vilde ikke nærmere udtale sig om dette Punkt; men jeg troer, at der virkelig er flere, som have meget ondt ved at forstaae den høitærede Ministers Udtalelse i saa Henseende. Efter de Dplysninger om Stillingen derude, som jeg har tilladt mig at

give, vil man vist i det Hele finde det ganske naturligt, at det ikke kan være belejligt, at Skatteligningen derude foretages i November Maaned. — Til den Antydning af den høitærede Minister, at han under Communallovens Forhandling havde paataget sig en vis Forpligtelse til at fremkomme med en Lov som den foreliggende, skal jeg bemærke, at dette Punkt, saavidt jeg mindes, ikke er kommet frem under Forhandlingerne i Landsstinget, og jeg har heller ikke selv erindret det. I ethvert Fald har jo imidlertid min ærede Sidemand (Klein) erklæret, at det, som dengang passerede, ikke kunde føre til et Lovforslag som det foreliggende, specielt ikke med Hensyn til Frederiksberg. Hvad Frederiksberg angaaer — med denne Commune maa jeg naturligvis begynde og ende — da kan jeg ikke Andet end udtale, at det hele Spørgsmaal med Hensyn til den er dette, om man vil erkjende, at den har en ganske særegen Stilling og ikke kan sammenlignes enten med Kjøbstadcommuner eller med Landcommuner. Vil man ikke erkjende dette, kan man jo behandle Kommunen paa mange Maader. Vil man derimod erkjende det, kan man være berøvet, være glad, være ligegyldig, naar man blot erkjender det, og erkjender, at Vanskeligheden ved dens Stilling afhænger ikke saa meget af Forffjellen i Folketal — thi der kan være Byer, som have et 3 Gange saa stort Folketal, uden derfor at frembyde de samme Vanskeligheder — men derimod af Communens Nærhed ved Hovedstaden. Jeg har derfor sagt, at det ikke var for meget, at en Commune, som var stillet under saadanne og saa vanskelige Forhold som den, der have været tilstede siden 1857, havde henvendt sig to Gange til Lovgivningsmagten. Naar nu imidlertid den høitærede Minister i den Anledning opstiller et Regnestykke og siger, at naar Frederiksberg i Løbet af disse 11 Aar har givet Anledning til to Lovgivningsager, og naar man da for hver Commune i Landet, saavel Kjøbstadcommuner som Landcommuner, vilde regne to Sager i Løbet af den samme Tid, vilde Folgen deraf blive, at man vilde faae saa mange Sager, at man vilde „overvælde“ Rigsdagen. Saaledes udtalte den